

РЕШЕНИЕ

№ 36445

гр. София, 21.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1458** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. Л. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] подадена чрез пълномощника му адв. С. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2079012/16.01.2026 г., издадена от И. В. Н. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.
С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Излагат се съображения, че в заповедта липсват задължителни реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК – не е посочена дата на извършване на нарушението, нито АУАН, въз основа на който се издава. На следващо място се сочи, че жалбоподателят е управлявал автомобила, който е собственост на трето лице – Л. К. Г., и не е знаел, че същият е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. (поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“). Изтъква се, че за служебното прекратяване на регистрацията собственикът не е бил уведомен, а жалбоподателят, в качеството си само на водач, няма достъп до информационните системи на МВР, за да узнае за този факт. Посочва се също така, че веднага след проверката е била сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“, с което причините за прекратяване на регистрацията са отпаднали. Моли се съдът да отмени

оспорената заповед и да присъди направените по делото разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез пълномощника си адв. С. И. депозира писмена молба, с която поддържа жалбата, заявява, че няма други доказателствени искания, претендира присъждане на разноси съгласно представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, се представлява от юрисконсулт М., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган при наличие на материалноправните предпоставки. Твърди, че субективният елемент (знанието на водача) не подлежи на изследване в настоящото производство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.01.2026 г., около 03:20 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], А. Л. Г. управлявал товарен автомобил „Фиат 500 Л“ с рег. [рег.номер на МПС]. Автомобилът бил собственост на Л. К. Г., ЕГН [ЕГН]. При извършена проверка на [улица] срещу № 102 било установено чрез служебна справка, че управляваното от жалбоподателя моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация, считано от 23.12.2025 г., на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. (поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“).

При проверката от водача били иззети СУМПС №[ЕИК], свидетелство за регистрация на МПС (СРМПС) №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС].

На същата дата – 16.01.2026 г., от И. В. Н. – мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4538559 срещу А. Л. Г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Въз основа на съставения АУАН, на 16.01.2026 г. от И. В. Н. – мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, е издадена процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2079012/16.01.2026 г. С нея на А. Л. Г., на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП., до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен правен интерес от оспорването, и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от И. В. Н. – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ –

СДВР, посочен като упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР. Предвид изложеното съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставената му материална и териториална компетентност. Заповедта е в писмена форма и съдържа посочване на фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Същевременно обаче съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради несъответствие с материалния закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. се прилага мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая като фактическо основание за прилагане на ПАМ е посочено управление на МПС със служебно прекратена регистрация, като регистрацията е прекратена на 23.12.2025 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (поради служебно уведомление за липса на застраховка „Гражданска отговорност“).

От данните по делото се установява, че жалбоподателят А. Л. Г. не е собственик на автомобила. Същият е управлявал автомобила като водач, докато собственик на МПС е Л. К. Г.. Не се установява жалбоподателят да е имал отношение към регистрационния статус на автомобила като негов собственик или ползвател.

Същевременно от представените по делото доказателства не се установява собственикът на автомобила да е бил надлежно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, извършено на 23.12.2025 г. Това обстоятелство има съществено значение при преценката за законосъобразността на наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, при служебно прекратена регистрация на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП., когато собственикът не е уведомен за прекратяването на регистрацията, незнанието на този факт има значение за субективната страна на нарушението.

В конкретния случай липсват данни жалбоподателят да е бил уведомен за прекратяването на регистрацията на управлявания от него автомобил. Липсват и данни собственикът на автомобила да е бил надлежно уведомен за това обстоятелство по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

При тези данни не може безпротиворечиво да се приеме, че към момента на управлението на автомобила на 16.01.2026 г. жалбоподателят е знаел, че регистрацията на МПС е прекратена.

Обстоятелството, че при извършената проверка административният орган е установил чрез служебна справка прекратяването на регистрацията, не означава само по себе си, че това обстоятелство е било известно или е могло да бъде известно на водача преди проверката. Жалбоподателят не е собственик на автомобила и не разполага с достъп до служебните информационни системи на МВР, чрез които се установява регистрационният статус на превозното средство. В този смисъл не може да се приеме, че единствено от факта на управление на МПС със служебно прекратена регистрация автоматично следва знание на водача за това обстоятелство.

При това положение съдът намира, че не са установени по необходимия начин фактическите предпоставки за законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП.

Съгласно чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на

вредните последици от тях. Същевременно разпоредбата на чл. 171 ЗДвП определя целите, за които се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. В случая обаче административният орган не е установил по несъмнен начин обстоятелство, от което да следва, че жалбоподателят като водач е знаел за прекратената регистрация на управлявания автомобил. Прилагането на ПАМ спрямо водач, който не е собственик на автомобила и за когото не е установено да е знаел за прекратяването на регистрацията, би довело до ограничаване на правата му въз основа на обстоятелство, което е извън неговата фактическа възможност за контрол.

Това противоречи и на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 АПК. Съгласно чл. 6, ал. 1 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба административният орган трябва да се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В конкретния случай временното отнемане на свидетелството за управление на жалбоподателя, при липса на установено знание от негова страна относно прекратената регистрация на автомобила, се явява несъразмерно спрямо преследваната от закона цел. Не може посредством ПАМ да бъде постигната превантивна или преустановителна цел спрямо поведение, за което не е установено жалбоподателят да е знаел, че представлява нарушение на закона.

Следва да се съобрази и че ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. има пряка връзка с извършването на нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС. Поради това при преценката на предпоставките за приложението ѝ административният орган следва да разполага с достатъчно данни, че конкретното поведение на водача обективно и субективно обосновава приложението на мярката.

Самото установяване при последващата проверка на прекратена регистрация на управляваното МПС не е достатъчно да обоснове извод, че водачът е знаел за това обстоятелство преди или към момента на започване на управлението. Поради това съдът намира, че процесната ЗППАМ е постановена в противоречие с материалния закон и с целта на закона, както и при неспазване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Горното мотивира съда да приеме, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, съобразно представен списък и които са своевременно заявени в общ размер на 515,11 евро, от които 510 евро – адвокатско възнаграждение и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП.,

Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Л. Г., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2079012/16.01.2026 г., издадена от И. В. Н. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на А. Л. Г., ЕГН [ЕГН], сумата от 515,11 евро /петстотин и петнадесет евро и 11 евроцента/ евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: